24. 6. 2014

ID: 94596

Ochranné známky

Nárok předchozího uživatele užívat shodné nebo podobné nezapsané (formálně nechráněné) označení je odvozeno z povinnosti uložené vlastníku ochranné známky takové užívání strpět. Nejde o subjektivní právo ve smyslu možnosti chování zaručeného právními normami, ale o určitou licenci omezující absolutní právo vlastníka ochranné známky, tedy o prosté oprávnění předchozího uživatele (ve smyslu „nezakázanosti“) nezapsané označení užívat. Není-li takové oprávnění subjektivním právem, ale jen určitou licencí (obranou proti absolutnímu právu vlastníka ochranné známky), nemůže podléhat promlčení podle ustanovení § 100 odst. 2 obč. zák.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 3790/2011, ze dne 15.4.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně Y.VIP s.r.o., se sídlem v H., zastoupené JUDr. M.R., advokátem, se sídlem v P., proti žalované N.HAIR cz, s.r.o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. M.K., advokátem, se sídlem v P., o porušování práv k ochranné známce, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 Cm 144/2009, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1. března 2011, č. j. 3 Cmo 242/2010-82, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 1. dubna 2010, č. j. 15 Cm 144/2009-52, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala, aby žalované bylo uloženo, aby se v obchodních listinách, v reklamě, při nabízení a při poskytování svých služeb, pokud jde o kadeřnické služby, včetně prodlužování vlasů, zdržela užívání označení „vlasy, které změní váš život“, a dále zajistit na vlastní náklady, aby do 1 měsíce od právní moci rozsudku byla v týdeníku Spy uveřejněna v rozsahu jedné celé strany tohoto týdeníku následující omluva: „Společnost NATUR HAIR cz. s.r.o. se omlouvá společnosti YES VIP s.r.o., že na webových stránkách www.natur-hair.cz a v reklamě uveřejněné v týdeníku Spy ze dne 2. července 2009 použila v souvislosti s nabídkou kadeřnických služeb, včetně prodlužování vlasů, slogan „vlasy, které změní váš život“, který je zaměnitelný s ochrannou známkou „... vlasy, které Vám změní život!!!“, jejímž vlastníkem je společnost YES VIP s.r.o. a kterou společnost YES VIP s.r.o. používá při poskytování a reklamě svých kadeřnických služeb, včetně prodlužování vlasů“ (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II).

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 1. března 2011, č. j. 3 Cmo 242/2010-82, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (první odstavec výroku) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý odstavec výroku).

Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně podala přihlášku ochranné známky slovní č. 456377 ve znění „... vlasy, které Vám změní život!!!“ dne 13. února 2008 a od tohoto data jí svědčí právo přednosti. Přihláška byla zveřejněna 3. prosince 2008 a známka zapsána do rejstříku ochranných známek 11. března 2009. Žalovaná uveřejnila v týdeníku Spy č. 27/2009 ze dne 2. července 2009 reklamu propagující jí poskytované služby (prodlužování vlasů) a použila zde slogan „vlasy, které změní váš život“. Protože základem obrany žalované bylo tvrzení, že uvedený slogan používala dříve, než žalobkyně podala přihlášku ochranné známky, a žalobkyně je tedy povinna strpět užívání sloganu žalovanou (§ 10 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o

změně některých dalších zákonů /zákon o soudech a soudcích/, ve znění pozdějších předpisů /zákon o ochranných známkách/, dále též jen „ZOZ“), a bylo třeba najisto postavit, od které doby žalovaná tento slogan užívala a v jakých časových obdobích, nelze podle odvolacího soudu vytknout soudu prvního stupně, že si obstaral chronologický výpis stavu webových stránek dostupný na stránkách mezinárodního webového archivu, byť tento důkaz účastníci nenavrhli, ale jeho potřeba vyšla za řízení najevo, tím méně lze považovat uvedený postup soudu prvního stupně za jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Podle odvolacího soudu není sporu o tom, že žalobkyně je vlastníkem slovní ochranné známky č. 456377 ve znění „ ... vlasy, které Vám změní život!!!“, ani o tom, že žalovaná uveřejnila po jejím zápisu v červenci 2009 v časopisu Spy slogan významově shodný a co do znění téměř shodný s ochrannou známkou. Sporná byla pouze otázka, zda žalované svědčí právo dřívějšího uživatele a zda se uplatní omezení účinků ochranné známky vůči ní podle ustanovení § 10 odst. 2 ZOZ.

Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že žalobkyně je podle ustanovení § 10 odst. 2 ZOZ povinna strpět užívání podobného označení, jaké je chráněno uvedenou slovní ochrannou známkou, žalovanou, neboť žalovaná tohoto označení užila ještě před podáním přihlášky ochranné známky a užívání bylo v souladu s právem České republiky. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně i v závěru, že na daný případ nelze užít analogicky ustanovení §§ 13, 14 a 31 ZOZ, neboť na nezapsané označení, které užívá žalovaná, nelze vztáhnout důsledky vyplývající z dlouhodobého neužívání zapsané ochranné známky pro všechny či některé výrobky či služby. Zápis ochranné známky do rejstříku ochranných známek zakládá formální právo, ale i povinnost užívat ochrannou známku pro výrobky a služby, pro které je zapsána. Nesplnění této povinnosti může mít za následek zrušení ochranné známky (§ 31 odst. 1 písm. a/ ZOZ) Úřadem průmyslového vlastnictví (dále též jen „ÚPV“), a to na návrh. Žalobkyní zmíněná pětiletá lhůta má tedy význam pro možné řízení před ÚPV, Úřad však ze zákona nemá žádné oprávnění zrušit oprávnění užívat nezapsané označení, neboť takové užití není nijak formalizováno. Ani z ustanovení § 10 odst. 2 ZOZ nelze dovodit, že vlastník ochranné známky není povinen strpět užívání shodného nebo podobného označení, k němuž vzniklo právo před podáním přihlášky ochranné známky z jiného důvodu, nežli, že užívání nezapsaného označení je v rozporu s právem České republiky. Žádné skutečnosti, že by užívání nezapsaného označení žalovanou bylo v rozporu s právem České republiky, však v řízení zjištěny nebyly. Rozpor s právem České republiky nelze podle odvolacího soudu spatřovat v tom, že autorem sloganu měl být jediný jednatel a zároveň jediný společník žalované P. S., neboť souhlas s užíváním sloganu žalovanou lze vyjádřit i jinak, než uzavřením licenční smlouvy. Vzhledem k tomu, že od vzniku žalované je P. S. jejím jediným jednatelem a od roku 2002 i jediným společníkem, a že navenek jedná jménem žalované jako statutární orgán, není důvod pochybovat o tom, že s užíváním sloganu žalovanou souhlasil i bez licenční smlouvy, kterou by podepsal jak za poskytovatele licence, tak za jejího příjemce. Odvolací soud nepovažoval za opodstatněnou ani námitku žalobkyně týkající se tvrzeného promlčení práva k užití nezapsaného označení žalovanou, protože toto oprávnění není majetkovým právem ve smyslu ustanovení § 100 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“), a proto k jeho promlčení dojít nemůže.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání ze dne 10. června 2011, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a uplatňuje dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř.

V odůvodnění dovolání žalobkyně, citujíc části odůvodnění rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2008, sp. zn. 28 Cdo 2687/2007, a ze dne 29. října 2003, sp. zn. 33 Odo 809/2002, a rozhodnutí publikovaného v Soudních rozhledech č. 5/2005 na str. 183, namítá, že rozsudek odvolacího soudu postrádá řádné a přezkoumatelné odůvodnění ve smyslu § 157 o. s. ř., neboť odvolací soud se z pěti odvolacích námitek uplatněných žalobkyní v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně vypořádal jen se třemi. Bez povšimnutí ponechal jednak námitku, že právo žalované

(jakožto majitele nezapsaného označení) ve smyslu § 10 odst. 2 ZOZ je majetkovým právem, které podléhá promlčení v obecné tříleté promlčecí době podle § 101 obč. zák., a jednak námitku, že soud prvního stupně rozhodl mj. na základě shodného tvrzení účastníků, že „ ... učinili účastníci nesporným, že žalovaný slogan využíval v periodickém tisku až do listopadu 2003“, ačkoliv zástupce žalobkyně sice při jednání dne 1. dubna 2010 prohlásil, že činí nesporným „užívání označení ... žalovaným v období od roku 2001 do 2003“, avšak žalovaná se k tomuto prohlášení nepřipojila. Dovolatelka v této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2399/08 ze dne 25. února 2009, II. ÚS 3005/07 ze dne 4. března 2009 či I. ÚS 2884/08 ze dne 18. března 2009 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2008, sp. zn. 28 Cdo 2687/2007, a dovozuje, že řízení před odvolacím soudem bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.

Dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, spatřuje dovolatelka ve skutečnosti, že se odvolací soud s její odvolací námitkou vytýkající soudu prvního stupně, že bez návrhu účastníků a aniž by vyplýval ze spisu provedl jako důkaz „výsledek prohlížení doménového jména natur-hair na č.l. 15 spisu“, resp. „chronologický výpis stavu webových stránek, dostupný na stránkách mezinárodního webového archivu ...“, vypořádal tak, že potřeba tohoto důkazu vyšla za řízení najevo. Odvolací soud totiž podle dovolatelky aplikoval ustanovení § 120 odst. 3 o. s. ř. ve znění účinném před 1. červencem 2009, tj. přede dnem účinnosti novely občanského soudního řádu provedeném zákonem č. 7/2009 Sb., ač mělo být aplikováno ve znění účinném od 1. července 2009, neboť řízení před soudem prvního stupně bylo zahájeno dne 4. srpna 2009.

Dovolatelka formuluje otázky, které podle jejího názoru v rozhodování dovolacího soudu doposud nebyly vyřešeny takto:

a) zda právo majitele nezapsaného označení odpovídající povinnosti každé jiné osoby strpět užívání tohoto nezapsaného označení ve smyslu § 10 odst. 2 ZOZ (dále jen „právo užívat nezapsané označení“) je majetkovým právem, které podléhá promlčení v obecné tříleté promlčecí době podle § 101 obč. zák.,
b) jaké právní důsledky má na právo užívat nezapsané označení skutečnost, že nezapsané označení nebylo jeho majitelem užíváno po dobu delší pěti let, a zejména, zda lze za této situace aplikovat podle ustanovení § 853 obč. zák. analogicky úpravu obsaženou v ustanovení § 13 a 14 ZOZ, jakožto úpravu, která je těmto neupraveným právním vztahům svým obsahem i účelem nejbližší,
c) zda autor může udělit jiné osobě oprávnění (souhlas) k výkonu práva užít autorské dílo (v této věci slogan „vlasy, které změní váš život“) vedle uzavření licenční smlouvy ve smyslu § 46 autorského zákona i tak, že společnost s ručením omezeným, jejímž je autor jediným společníkem a jednatelem, toto autorské dílo bez výslovného svolení autora fakticky užívá,
d) zda je soud oprávněn ve sporném řízení vzít za součást jím zjištěného skutkového stavu i ty okolnosti (skutečnosti), které žádný z účastníků v řízení netvrdil,
e) zda je soud po 1. červenci 2009, tj. po účinnosti zákona č. 7/2009, oprávněn provést takový důkaz, který je sice potřebný ke zjištění skutkového stavu věci, avšak který nevyplývá z obsahu spisu.

Žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z předkládací zprávy ani z obsahu spisu nevyplývá, že by se žalovaná k dovolání vyjádřila.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním byl napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán dne 1. března 2011, tedy před 1. lednem 2013 (srov. článek II, bod 7 zákona

č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení), zastoupenou advokátem, jímž bylo dovolání též sepsáno (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), a ve lhůtě stanovené § 240 odst. 1 o. s. ř., se Nejvyšší soud nejprve zabýval otázkou, zda je dovolání v této věci přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Protože dovolání směřuje proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, přičemž potvrzené rozhodnutí soudu prvního bylo jeho prvním rozhodnutím ve věci, může být dovolání přípustné jen za podmínek uvedených v § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tedy především, má-li rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Kdy jde o rozsudek po právní stránce zásadního významu, se příkladmo uvádí v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. Rozhodnutí odvolacího soudu tak má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží. Předpokladem současně mimo jiné je, že řešená právní otázka měla pro rozhodnutí ve věci určující význam, tedy že nešlo jen o takovou právní otázku, na níž rozsudek odvolacího soudu nebyl z hlediska právního posouzení věci založen.

Přípustnost dovolání podle ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má. Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po právní stránce, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá zásadně pro posouzení otázek právních, navíc otázek zásadního významu (jiné otázky, zejména posouzení správnosti či úplnosti skutkových zjištění, vady řízení, přípustnost dovolání neumožňují). O nesprávné právní posouzení věci může jít tehdy, posoudil-li odvolací soud věc podle nesprávného právního předpisu, nebo přiléhavě vybraný právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav chybně aplikoval.

Rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na závěru, že na zjištěný skutkový stav je nutno aplikovat ustanovení § 10 odst. 2 ZOZ, podle něhož je žalobkyně povinna strpět užívání podobného označení, jaké je chráněno její slovní ochrannou známkou, žalovanou, neboť žalovaná tohoto označení užila ještě před podáním přihlášky ochranné známky a v řízení nebyl zjištěn rozpor tohoto užívání s právem České republiky.

Vytýká-li dovolatelka odvolacímu soudu, že zatížil řízení vadami, které spatřuje v tom, že se podle

jejího názoru nevypořádal s jejími odvolacími námitkami založenými na argumentaci, že právo užívat nezapsané označení je majetkovým právem, které podléhá promlčení v obecné tříleté promlčecí době, a že soud prvního stupně rozhodl mj. na základě shodného tvrzení účastníků, že „ … učinili účastníci nesporným, že žalovaný slogan využíval v periodickém tisku až do listopadu 2003“, aniž se žalovaná k tomuto tvrzení zástupce žalobkyně připojila, a ohlašuje-li prostřednictvím těchto námitek dovolací důvod ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., přehlédla, že k okolnostem uplatněným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. se při posouzení přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nepřihlíží s výjimkou situace, kdy je námitka procesní vady odrazem střetu o výklad normy procesního práva a jejím prostřednictvím je tudíž uplatněn dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 241a odst. 1 písm. b) o. s. ř. Shora uvedené námitky dovolatelky žádnou otázku zásadního právního významu nepředstavují, neboť se nejedná o právní otázky týkající se aplikace procesního práva a mající vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Dovolatelka také poukazuje (v souvislosti se zjišťováním skutečností z veřejně přístupných webových stránek) na výklad ustanovení § 120 odst. 3 věty první o. s. ř. ve znění účinném do 30. července 2009, podle něhož nejde-li o řízení uvedená v odstavci 2, může soud provést jiné než účastníky navržené důkazy v případech, kdy potřeba jejich provedení ke zjištění skutkového stavu vyšla v řízení najevo, a ve znění po 1. červenci 2009, podle něhož nejde-li o řízení uvedená v odstavci 2, může soud provést jiné než účastníky navržené důkazy v případech, kdy jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu a vyplývají-li z obsahu spisu. Přípustnost dovolání však tato polemika založit nemůže, neboť na způsobu zjišťování skutečností z veřejně přístupných webových stránek nebyl napadený rozsudek založen.

Otázku zásadního právního významu napadeného rozhodnutí nepředstavuje ani polemika dovolatelky, zda může autor udělit oprávnění užít autorské dílo i jinak, než uzavřením licenční smlouvy ve smyslu § 46 autorského zákona, neboť předmětem sporu mezi účastníky nebylo právo užívat autorské dílo podle autorského zákona, ale právo užívat formálně nechráněné označení (později zapsané jako ochranná známka ve prospěch jiné osoby). Nicméně jestliže Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 7. července 2009, sp. zn. 32 Cdo 1817/2008, vyslovil a odůvodnil závěr, že souhlas s užíváním ochranné známky může její majitel poskytnout i jiným způsobem než uzavřením licenční smlouvy, platí uvedené za použití argumentu a maiori ad minus tím spíše pro držitele formálně nechráněného označení. Navíc v usnesení ze dne 19. dubna 2012, sp. zn. 23 Cdo 3412/2010, Nejvyšší soud přisvědčil závěru Vrchního soudu v Praze o tom, že je vyloučeno poskytování licence k užívání nezapsaného označení třetím osobám, neboť i samo právo držitele nezapsaného označení je výjimkou k právu vlastníka ochranné zámky a další rozšiřování takové výjimky bez opory v zákoně nelze připustit, nehledě k tomu, že by to bylo zcela v rozporu se zásadami, z nichž vychází právní úprava ochranných známek. Závěr odvolacího soudu o tom, že za užívání nezapsaného označení v rozporu s právem České republiky nelze považovat skutečnost, že jeho autor dal žalované souhlas s jeho užíváním jinak, než uzavřením licenční smlouvy, je tedy souladný s judikaturou dovolacího soudu.

Ani otázka, zda lze na právo držitele nezapsaného označení, není-li vykonáváno po dobu delší pěti let, podle ustanovení § 853 obč. zák. analogicky aplikovat ustanovení §§ 13 a 14 ZOZ, přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nezakládá, neboť negativní odpověď na tuto otázku zcela jednoznačně vyplývá ze zákonné úpravy a nejedná se o otázku, která by v soudní praxi činila výkladové těžkosti (k tomu srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 3222/2009, ze dne 15. června 2010, sp. zn. 28 Cdo 4374/2009, ze dne 29. ledna 2001, sp. zn. 22 Cdo 1603/99, ze dne 30. května 2006, sp. zn. 29 Odo 462/2005, ze dne 24. května 2007, sp. zn. 29 Cdo 48/2007, ze dne 9. prosince 2009, 29 Cdo 5295/2008, ze dne 27. února 2013, sp. zn. 29 Cdo 1063/2012, ze dne 30. listopadu 2011, sp. zn. 29 Cdo 406/2010, či ze dne 28. května 2013, sp. zn. 29 Cdo 414/2012, podle nichž nejde o otázku zásadního právního významu, jestliže

příslušná zákonná úprava je naprosto jednoznačná a nečiní v soudní praxi žádné výkladové těžkosti). Není pochyb o tom, že analogie podle ustanovení § 853 obč. zák. přichází v úvahu v případě, kdy se v oblasti občanskoprávních vztahů vyskytne situace zákonem neřešená (tzv. mezera v zákoně). Naopak je vyloučena tehdy, pokud by sama vedla ke vzniku dosud neexistujícího právního vztahu. Podle analogie nelze postupovat ani tehdy, pokud se v občanskoprávním vztahu vyskytne otázka, u které zákon řešení nabízí. Z ustanovení § 13 a § 14 ZOZ vyplývá povinnost vlastníka ochranné známky ochrannou známku pro výrobky a služby, pro které je zapsána, užívat pod sankcí případného omezení či ztráty práv z ochranné známky. Není-li ochranná známka jejím vlastníkem užívána, může být podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách Úřadem průmyslového vlastnictví zrušena, řízení o zrušení ochranné známky je přitom řízením výlučně návrhovým.

Přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. však dovolací soud shledal dovolání, pokud jde o posouzení otázky, zda je právo držitele nezapsaného označení majetkovým právem, které podle ustanovení § 100 odst. 2 obč. zák. podléhá promlčení, neboť se jedná o právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 věty první ZOZ vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna.

Podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) ZOZ nestanoví-li tento zákon jinak (§ 10 a 11), nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat označení shodné s ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou shodné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána.

Podle ustanovení § 10 odst. 2 ZOZ vlastník ochranné známky je v obchodním styku povinen strpět užívání shodného či podobného označení, jestliže práva k tomuto označení vznikla před podáním přihlášky a užívání tohoto označení je v souladu s právem České republiky.

Jak vyplývá z posledně citovaného zákonného ustanovení, nárok předchozího uživatele užívat shodné nebo podobné nezapsané (formálně nechráněné) označení je odvozeno z povinnosti uložené vlastníku ochranné známky takové užívání strpět. Nejde o subjektivní právo ve smyslu možnosti chování zaručeného právními normami, ale o určitou licenci omezující absolutní právo vlastníka ochranné známky, tedy o prosté oprávnění předchozího uživatele (ve smyslu „nezakázanosti“) nezapsané označení užívat. Není-li takové oprávnění subjektivním právem, ale jen určitou licencí (obranou proti absolutnímu právu vlastníka ochranné známky), nemůže podléhat promlčení podle ustanovení § 100 odst. 2 obč. zák., jak správně uzavřel odvolací soud.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší soud uzavřel, že rozhodnutí odvolacího soudu je v posuzované otázce zásadního právního významu správné, a dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl v posuzované věci naplněn. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání žalobkyně zamítl (§ 243b odst. 2, část věty před středníkem, o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)

- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování